

Nr 122

Utlåtande i anledning av Kungl Maj:ts i statsverkspropositionen gjorda framställning angående anslag för budgetåret 1959/60 till Skatteersättning till kommunerna jämte i ämnet väckta motioner.

(5:e avd.)

Kungl. Maj:t har i propositionen nr 1 under sjunde huvudtiteln (punkt 56, s. 93 o. 94 av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för den 3 januari 1959) föreslagit riksdagen att till Skatteersättning till kommunerna för budgetåret 1959/60 anvisa ett förslagsanslag av 610 000 000 kronor.

Ifrågavarande anslag är i gällande riksstat uppfört med 580 000 000 kronor.

I fråga om vad departementschefen anfört till stöd för förenämnda förslag får utskottet hänvisa till statsrådsprotokollet s. 93 o. 94.

I förevarande sammanhang har utskottet till behandling förehått

dels två likalydande motioner, väckta den ena inom första kammaren av herr *Ewerlöf m. fl.* (I: 53) och den andra inom andra kammaren av herr *Hjalmarson m. fl.* (II: 69), i vilka motioner hemställts, att riksdagen måtte — dock under uttalande av att staten väsentligt bör minska sina anspråk på sådana kommunala insatser, som medför utgifter för kommunerna, samt vidtaga de organisatoriska och övriga förändringar, vilka kan vidga möjligheterna till återhållsamhet i den kommunala hushållningen — besluta, 1) att minskningen av skatteersättningen i anledning av 1957 års ortsavdragsreform skall genomföras i den takt riksdagen tidigare beslutat men under femårsperioden 1960—1964 i stället för under perioden 1961—1965, 2) att skatteersättningen på grundval av det av staten tillskjutna skatteunderlaget skall beräknas med utgångspunkt från den för 1957 fastställda utdebiteringssatsen samt 3) att till Skatteersättning till kommunerna för budgetåret 1959/60 skall anvisas ett förslagsanslag av 543 000 000 kronor;

dels två likalydande motioner, väckta den ena inom första kammaren av herr *Aastrup m. fl.* (I: 232) och den andra inom andra kammaren av herr *Ohlin m. fl.* (II: 293), i vilka motioner hemställts, att riksdagen måtte under sjunde huvudtiteln till Skatteersättning till kommunerna för budgetåret 1959/60 anvisa ett förslagsanslag av 540 000 000 kronor;

dels ock två likalydande motioner, väckta den ena inom första kammaren av herrar *Öhman* och *Helmer Persson* (I: 80) och den andra inom andra

kammaren av herr *Senander m. fl.* (II: 96), i vilka motioner hemställts, att riksdagen med omprövning av tidigare fattat beslut beträffande statlig kompensation åt kommunerna för skattebortfallet i samband med höjningen av de kommunala ortsavdragen beslutar att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förslag med syfte att även efter den förut bestämda treårsperioden ge kommunerna full kompensation för detta skattebortfall fram till och med år 1965, så att av reformen föranledda kommunala skattehöjningar ej behöver ske.

Utskottet har i detta sammanhang upptagit jämväl två likalydande motioner, väckta den ena inom första kammaren av herr *Öhman* (I: 81) och den andra inom andra kammaren av herr *Senander m. fl.* (II: 97), i vilka motioner, med hänvisning till motiveringen i motionen II: 96, hemställts att riksdagen hos Kungl. Maj:t måtte anhålla, att direktiven för 1958 års skatteutjämningskommitté kompletteras på sätt som i motionen angivits i syfte att till staten helt överföra kostnaderna för skolväsendet, folkpensioneringen och polisväsendet.

I fråga om motiveringen för de sålunda framställda förslagen får utskottet hänvisa till motionerna II: 69, II: 293 (jfr motionen II: 353) och II: 96.

Utskottet. Huvudsyftet med de av 1957 års riksdag godkända grunderna för utgivande av statsbidrag till kommunerna i anledning av den då beslutade ortsavdragsreformen, genom vilken de kommunala ortsavdragen höjts till paritet med de statliga, har varit att underlätta en anpassning från kommunernas sida till det av reformen föranledda skatteunderlagsbortfallet. Bidragssystemet har, under skäligt hänsynstagande till kommunernas växlande anpassningsmöjligheter, utformats på det sätt att bidraget under en första övergångstid av tre år, 1958—1960, skall tillkomma alla kommuner och då innebära full kompensation för bortfallet. Under åren 1961—1965 skall bidraget successivt minskas i en del kommuner samt helt avvecklas i de bäst ställda. Frågan om en fortsatt reducering eller avveckling av bidraget till de kommuner, för vilka detsamma vid 1965 års utgång inte helt indragits, avses skola prövas av 1958 års skatteutjämningskommitté.

I enlighet med denna plan för skatteersättning till kommunerna utgår den i Kungl. Maj:ts förslag verkställda anslagsberäkningen för nästa budgetår från förutsättningen att alla kommuner skall erhålla full kompensation för skatteunderlagsbortfallet. Vid denna beräkning har hänsyn måst tagas till de av kommunerna fastställda utdebiteringssatserna för kalenderåret 1959. Då den genomsnittliga utdebiteringssatsen för nämnda år utvisar en viss stegring i förhållande till år 1958, har detta i sin tur medfört ökade kostnader för skatteersättningen vid jämförelse med vad som ursprungligen beräknades. Anslagsäskandet för nästa budgetår slutar på 610 milj. kronor, vilket innebär en anslagsökning i förhållande till inävarande budgetår med 30 milj. kronor.

Vid den granskning utskottet ägnat den gjorda anslagsberäkningen har

utskottet inte funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag, varför utskottet tillstyrker bifall till detsamma.

Av utskottets ståndpunktstagande följer, att utskottet inte är berett att biträda de föreliggande motionsyrkandena. Dessa anknyter i väsentliga hänseenden till vissa vid 1957 och 1958 års riksdagar i motionsväg framställda förslag, vilka inte bifallits av riksdagen. I de likalydande motionerna I: 53 och II: 69 föreslås sålunda en avveckling av skatteersättningen till kommunerna i den takt riksdagen tidigare beslutat men med början redan fr. o. m. år 1960. I samma motioner begärs vidare att skatteersättningen på grundval av det av staten tillskjutna skatteunderlaget skall beräknas med utgångspunkt från den för år 1957 fastställda utdebiteringssatsen; ett yrkande av liknande innebörd innefattas även i de till bevillningsutskottets behandling hänskjutna likalydande motionerna I: 282 och II: 353. Anslaget föreslås för nästa budgetår uppfört med 543 milj. kronor enligt motionerna I: 53 och II: 69 samt med 540 milj. kronor enligt de likalydande motionerna I: 232 och II: 293 (i sistnämnda motioner hänvisas beträffande motiveringen till motionerna I: 282 och II: 353, varav framgår att anslagsyrkandet endast delvis är föranlett av den begärda justeringen av grunderna för skatteersättningen). I de likalydande motionerna I: 80 och II: 96 yrkas å andra sidan, att riksdagen hos Kungl. Maj:t måtte hemställa om förslag syftande till att även efter treårsperioden 1958—1960 bereda kommunerna full kompensation för skattebortfallet fram t. o. m. år 1965; härmed sammanhänger det i motionerna I: 81 och II: 97 framförda yrkandet om komplettering av direktiven för 1958 års skatteutjämningskommitté.

I vissa av de nyssnämnda motionerna görs bl. a. gällande, att bestämmelsen om att statsbidraget skall utgå i förhållande till den av kommunerna för varje år beslutade utdebiteringen inte vore ägnad att främja den kommunala sparsamheten och att det tillämpade bidragssystemet utgjort en stimulans till utdebiteringshöjningar. Motionärerna finner det med hänsyn härtill påkallat med en omprövning av grunderna för bidraget och hänvisar i detta hänseende till utskottets av riksdagen år 1957 godkända uttalande att, därest en mera påtaglig ökning i de beräknade kostnaderna för statsbidraget skulle uppstå till följd av en ökning i den kommunala utdebiteringen, en dylik omprövning borde komma till stånd. Utskottet får i anledning härav erinra om att utskottet med föranledande av en i fjol väckt motion gav uttryck åt den uppfattningen, att det syntes vanskligt att av utvecklingstendensen beträffande de då senast beslutade kommunala utdebiteringarna redan för det dåvarande draga några bestämda slutsatser i den riktningen att — såsom i den då föreliggande motionen gjorts gällande — ökningen av utdebiteringarna skulle bero av en kommunal utgiftsexpansion.

Såvitt utskottet kan finna har sedan i fjol inte inträffat några omständigheter av den art, att ett frångående av 1957 års riksdags beslut rörande grunderna för statsbidragssystemet skulle vara motiverat. Utskottet hyser nämligen allttjämt den uppfattningen, att utdebiteringsökningen inom kommunerna har sin främsta förklaring i andra förhållanden än en onödigt hög

kommunal expansionstakt. Härvidlag må särskilt pekats på den fortgående utgiftsstegring, som drabbat kommunerna genom att dessas andel i kostnaderna för ett flertal samhällsliga uppgifter automatiskt ökats som följd av gällande regler för kostnadsfördelning mellan stat och kommun, exempelvis i vad gäller kostnaden för folkpensioneringen, byggnadsverksamheten inom skolväsendet samt skolmåltiderna. Att under sådana förhållanden modifiera statsmakternas utfästelse till kommunerna på sätt som skulle bli följden av ett bifall till motionerna I: 53 och II: 69 samt I: 232 och II: 293 vore enligt utskottets övertygelse ägnat att medföra ödesdigra verkningar för kommunernas ekonomi. Å andra sidan saknar utskottet anledning att medverka till en eftergift åt kommunerna i den riktning som åsyftas i motionerna I: 80 och II: 96 eller till en åtgärd av den i motionerna I: 81 och II: 97 angivna innebörden.

Aberopande det anförda hemställer utskottet,

1. att motionerna I: 53 och II: 69, i vad de avser ändrad femårsperiod för minskningen av skatteersättningen till kommunerna, icke må av riksdagen bifallas;

2. att motionerna I: 53 och II: 69, i vad de avser utgångspunkten för beräkningen av skatteersättningen, icke må av riksdagen bifallas;

3. att riksdagen må, med bifall till Kungl. Maj:ts förslag samt med avslag å motionerna I: 53 och II: 69 samt I: 232 och II: 293, förstnämnda båda motioner såvitt de avser medelsanvisningen, till *Skatteersättning till kommunerna* för budgetåret 1959/60 under sjunde huvudtiteln anvisa ett förslagsanslag av 610 000 000 kronor;

4. att motionerna I: 80 och II: 96 icke må föranleda någon riksdagens åtgärd;

5. att motionerna I: 81 och II: 97 icke må föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 20 maj 1959

På statsutskottets vägnar:

MARTIN SKOGLUND

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet ha närvarit

från första kammaren: herrar Näsström, Gillström, Boman, Einar Persson, Birger Andersson, fröken Andersson, herrar Thun, Bergman, Holmqvist, Pålsson, Axel Johannes Andersson, Rikard Svensson, fru Wallentheim, herrar Sundin och Edström; samt

från andra kammaren: herrar Skoglund i Doverstorp, Åkerström, Petterson i Degerfors, Thapper, Jansson i Kalix, Staxäng, Persson i Växjö, Ståhl, Svensson i Stenkyrka, Karlsson i Olofström, Hansson i Skegrie, Nihlfors, Gustafsson i Skellefteå, Lassinantti och Bohman.

Reservationer

1) av fröken *Andersson*, herrar *Skoglund* i Doverstorp, *Staxäng* och *Bohman*, vilka ansett

dels att den del av utskottets yttrande, som på s. 2 börjar med »Vid den» och på s. 4 slutar med »angivna innebörden», bort ha följande lydelse:

»I anslutning till Kungl. Maj:ts förslag föreligger olika motionsyrkanden. Dessa anknyter i väsentliga hänseenden till vissa vid 1957 och 1958 års riksdagar i motionsväg framställda förslag, vilka inte bifallits av riksdagen. I de likalydande motionerna I: 53 och II: 69 föreslås sålunda en avveckling av skatteersättningen till kommunerna i den takt riksdagen tidigare beslutat men med början redan fr. o. m. år 1960. I samma motioner begärs vidare att skatteersättningen på grundval av det av staten tillskjutna skatteunderlaget skall beräknas med utgångspunkt från den för år 1957 fastställda utdebiteringssatsen; ett yrkande av liknande innebörd innefattas även i de till bevillningsutskottets behandling hänskjutna likalydande motionerna I: 282 och II: 353. Anslaget föreslås för nästa budgetår uppfört med 543 milj. kronor enligt motionerna I: 53 och II: 69 samt med 540 milj. kronor enligt de likalydande motionerna I: 232 och II: 293 (i sistnämnda motioner hänvisas beträffande motiveringen till motionerna I: 282 och II: 353, varav framgår att anslagsyrkandet endast delvis är föranlett av den begärda justeringen av grunderna för skatteersättningen). I de likalydande motionerna I: 80 och II: 96 yrkas å andra sidan, att riksdagen hos Kungl. Maj:t måtte hemställa om förslag syftande till att även efter treårsperioden 1958—1960 bereda kommunerna full kompensation för skattebortfallet fram t. o. m. år 1965; härmed sammanhänger det i motionerna I: 81 och II: 97 framförda yrkandet om komplettering av direktiven för 1958 års skatteutjämningskommitté.

I motionerna I: 53 och II: 69 anföres, att bestämmelsen om att bidrag skall utgå i förhållande till den av kommunerna beslutade utdebiteringen i varje fall icke är ägnad att befrämja den kommunala sparsamheten. Fastmer torde, anför motionärerna, den högst betydande utgiftsexpansionen inom kommunerna sedan 1957 ge vid handen, att gällande bidragsgrund utgjort en stimulans till utdebiteringshöjningar. Motionärerna åberopar även statsfinansiella skäl samt anför därutöver, att ortsavdragen enligt 1957 års beslut till betydande del finge betraktas som kompensation för penningvärdeförsämringen sedan 1950 — mer än 40 % — vilken försämring inneburit att kommunerna under 1950-talet tillgodogjort sig skatt även på enbart nominellt stegrat skatteunderlag. Motionärerna förmenar, att eftersläpningen av ortsavdraget bort motivera en höjning av avdraget med åtminstone 40 % utan någon som helst kompensation.

Enligt motionärernas mening behöver en begränsning av skatteersättning till kommunerna inte föranleda motsvarande höjning av kommunalskatten. Den höjda levnadsstandarden borde icke blott påverka målsättningen och riktlinjerna för den statliga socialpolitiken utan också leda till att försättningsgarna för många grenar av den kommunala verksamheten om-

prövades. Avgifts- och taxesättningen för den kommunala servicen liksom vid de kommunala affärsdrivande verken borde omprövas liksom standardkraven i samband med det kommunala byggandet. Staten borde underlätta detta genom att modifiera sina krav på kommunerna.

Även yrkandet i motionerna I: 232 och II: 293 ger uttryck för uppfattningen att det tillämpade bidragssystemet utgjort en stimulans till utdebiteringshöjningar.

Utskottet vill för sin del instämma i uppfattningen att den högst betydande kommunala utgiftsexpansionen sedan 1957 i betydande utsträckning sammanhänger med att skatteersättningen till kommunerna utgår i förhållande till den av kommunerna för varje år beslutade utdebiteringen. Härpå tyder det förhållandet att den genomsnittliga utdebiteringen i landet stigit från 12 kr. 60 öre per skattekrona 1957 till 14 kr. 21 öre 1959, d. v. s. med ej mindre än 1 kr. 61 öre per skattekrona. Denna väsentliga höjning framträder särskilt markant i belysning av att genomsnittsutdebiteringen i landet under femårsperioden 1952—1956 legat vid lägst 12 kr. 24 öre och högst 12 kr. 72 öre, alltså med en total skillnad av blott 48 öre per skattekrona.

Utskottet har redan i sitt av riksdagen godkända utlåtande nr 95 vid 1957 års riksdag tagit upp denna fråga och därvid förutsatt att, därest en mera påtaglig ökning i de beräknade kostnaderna för statsbidraget skulle uppstå till följd av en ökning i den kommunala utdebiteringen, en omprövning av grunderna för statsbidraget skulle komma till stånd. Mot bakgrunden härav och av de nyss anförda utdebiteringssiffrorna finner sig utskottet nu böra förorda bifall till föreliggande motionsyrkanden om att kompensationen till kommunerna skall utgå i förhållande till 1957 års utdebiteringar för tid fr. o. m. den 1 januari 1960.

Det statsfinansiella läget gör det emellertid angeläget att gå ett steg längre i fråga om avvecklingen av skatteersättningen. Utskottet förordar därför bifall även till yrkandet i motionerna I: 53 och II: 69 om att ersättningen till kommunerna skall avvecklas i den takt riksdagen tidigare beslutat men med början redan fr. o. m. år 1960. Totalt skulle anslaget till skatteersättningen härigenom kunna sänkas med 67 milj. kr. för budgetåret 1959/60. Följande budgetår skulle — vid oförändrade utdebiteringar — besparingen uppgå till 128 milj. kr.

Utskottet vill i samband härmed understryka vad i motionerna I: 53 och II: 69 anförts om att riksdagen bör uttala, att staten väsentligt bör minska sina anspråk på sådana kommunala insatser som medför utgifter för kommunerna samt vidtaga de organisatoriska och övriga förändringar vilka kan vidga möjligheterna till återhållsamhet i den kommunala hushållningen. Under angivna förutsättningar torde den av utskottet förordade begränsningen av statsbidraget kunna genomföras utan att kommunerna — i varje fall i nämnvärd grad — behöver höja sina utdebiteringar.

Av det anförda framgår, att utskottet avstyrker bifall till motionerna I: 80 och II: 96 samt I: 81 och II: 97.»

dels ock att utskottets hemställan bort i nedan angivna delar ha följande lydelse:

»1. att riksdagen må, med bifall till motionerna I: 53 och II: 69, såvitt nu är i fråga, besluta att minskningen av skatteersättningen till kommunerna skall genomföras i den takt riksdagen tidigare beslutat men under femårsperioden 1960—1964 i stället för under perioden 1961—1965;

2. att riksdagen må, med bifall till motionerna I: 53 och II: 69, såvitt nu är i fråga, besluta att skatteersättningen på grundval av det av staten tillskjutna skatteunderlaget skall beräknas med utgångspunkt från den för 1957 fastställda utdebiteringssatsen;

3. att riksdagen må, i anledning av Kungl. Maj:ts förslag samt motionerna I: 232 och II: 293 ävensom med bifall till motionerna I: 53 och II: 69, sistnämnda motioner såvitt de avser medelsanvisningen, till *Skatteersättning till kommunerna* för budgetåret 1959/60 under sjunde huvudtiteln anvisa ett förslagsanslag av 543 000 000 kronor;»

2) av herrar *Boman, Axel Johannes Andersson, Edström, Ståhl, Nihlfors* och *Gustafsson* i Skellefteå, vilka ansett

dels att utskottets yttrande bort ha följande lydelse:

»I samband med höjningen av ortsavdragen vid den kommunala inkomstbeskattningen beslöt 1957 års riksdag att genom ett särskilt statsbidrag övergångsvis kompensera kommunerna för det inkomstbortfall som skulle bli en följd av de höjda ortsavdragen. Statsbidraget skulle medge en fullständig kompensation för åren 1958—1960 och sedan delvis avvecklas under en följande femårsperiod. Statsbidraget utformades så att staten skulle tillskjuta det antal skattekrönor som kommunerna förlorade genom ortsavdragshöjningen. Avvecklingen av statsbidraget skall ske så att det sålunda framräknade antalet skattekrönor reduceras. Systemet får till följd — vilket utskottet vid ärendets behandling påpekade — att statsbidragets storlek och därmed kostnaderna för statsverket blir beroende av de kommunala utdebiteringssatsernas höjd. Vid ökade utdebiteringssatser stiger statsverkets kostnader.

Såsom framhållits i de till bevillningsutskottets behandling hänskjutna, likalydande motionerna I: 282 och II: 353 prövade 1956 års kommunalskatte-revision två olika huvudalternativ för det statliga kompensationsbidraget. Antingen kunde det lämnas såsom ett av staten tillskjutet skatteunderlag eller som ett av staten tillskjutet belopp, vars storlek avvägs med hänsyn till bortfallet i skatteunderlag genom de höjda ortsavdragen och förutvarande utdebiteringssats. Den sistnämnda bidragsformen tillämpades vid kompensationsbidraget i samband med 1950 års ortsavdragsreform. Kommunalskatte-revisionen ansåg för sin del att den förstnämnda bidragsformen var bl. a. ur tekniska synpunkter att föredraga. Samma ståndpunkt intog Kungl. Maj:t och riksdagen. Vid ärendets behandling år 1957 pekade emellertid utskottet i sitt utlåtande på de risker för kostnadsökningar som var förbundna med statsbidragets konstruktion. Utskottet förutsatte härvid uttryckligen

att, därest en mera påtaglig ökning av de beräknade kostnaderna för statsbidraget skulle uppstå till följd av en ökning i den kommunala utdebiteringen, en omprövning av grunderna för statsbidraget skulle komma till stånd.

Det går inte att bestrida att en betydande ökning inträtt i statsverkets kostnader för kompensationsbidraget. Kostnadsstegringen, som uppgår till ca 20 procent, sammanhänger uppenbarligen med bidragets konstruktion, d. v. s. — såsom utskottet år 1957 befarade — med ökningen i den kommunala utdebiteringen. Det kan därför knappast göras gällande att ingenting inträffat som motiverar en omprövning av 1957 års beslut. Mot bakgrunden av den inträdda kostnadsstegringen för statsverket och under hänvisning till utskottets uttalande anser utskottet att den förutsatta omprövningen nu bör ske. Härtill kommer — vilket är den för utskottet viktigaste omständigheten — det statsfinansiella krisläget, vilket enligt utskottets mening gör det ofrånkomligt att söka nå besparingar i statsverkets utgifter.

I motionerna I: 53 och II: 69 liksom i de till bevillningsutskottet hänvisade motionerna I: 282 och II: 353, vilka beträffande motiveringen återopas i motionerna I: 232 och II: 293, har föreslagits en justering av grunderna för statsbidraget på så sätt att statsbidragets storlek anknytes till de utdebiteringssatser som gällde för det kommunala finansår, då de förutvarande lägre ortsavdragen tillämpades, d. v. s. år 1957. Det är som ovan påpekats i princip samma förfarande som tillämpades för kompensationsbidraget i samband med 1950 års ortsavdragsreform. Utskottet vill för sin del tillstyrka att bidraget omlägges på sådant sätt. Omläggningen bör ske från och med år 1960. För detta år blir statsbidraget för den enskilda kommunen lika med produkten av den för år 1957 gällande utdebiteringssatsen och det antal skattekronor som bortfallit på grund av ortsavdragsreformen. Avvecklingen av bidraget skall sedan ske under den följande femårsperioden enligt den skala som fastställdes vid 1957 års riksdag. Utskottet tillstyrker alltså inte den avkortning av avvecklingstiden som föreslagits i motionerna I: 53 och II: 69.

Utskottet är angeläget understryka att en justering av här föreslagen innebörd inte kan anses innebära att statsmakterna rubbar det åtagande gentemot kommunerna, som statsverket iklätt sig i samband med ortsavdragsreformen. Såsom framhållits i motionerna I: 282 och II: 353 bibehålles kommunerna vid sin rätt att övergångsvis kompenseras för det bortfallande skatteunderlaget så att höjning av utdebiteringen på grund härav ej skulle behövas, och avvecklingen av kompensationsbidraget skall ske enligt den fastställda planen. Utskottet vill betona — vad som även framhållits i samma motioner — att syftet med kompensationsbidraget var att göra det möjligt för kommunerna att anpassa sig till de högre ortsavdragen. Statsverket skulle övergångsvis svara för det medelsbehov som blev en direkt följd av den minskning i skatteunderlaget, som föranletts av ortsavdragens höjning. Statsverkets åtagande kan också uttryckas så, att staten skulle garantera att den nedgång i skatteunderlaget, som blev en följd av de höjda ortsavdragen,

inte skulle i och för sig behöva föranleda en höjning av den kommunala utdebiteringen så länge full kompensation utgick. Skulle utdebiteringshöjningar bli nödvändiga av andra skäl, t. ex. ökade kommunala utgifter, borde kommunerna själva svara för dessa enligt vanliga regler.

Den av utskottet här förordade justeringen av bidragsgrunderna medger en nedräkning av anslaget för nästa budgetår med 40 milj. kr. För budgetåret 1960/61 skulle besparingen bli 110 milj. kr. jämfört med nuvarande anslagsnivå. Utskottet vill tillägga, att därest de ändringar i reglerna för vissa schablonavdrag vid beskattningen genomföres, varom förslag framförts i andra motioner, kommunerna kommer att till väsentlig del kompenseras för den nedsättning i de kontanta skatteersättningsbidragen, som utskottets förslag föranleder. Härigenom underlättas övergången till de justerade grunderna för kompensationsbidraget.

Utskottet förutsätter att frågan huruvida och i vilken form det vid åttaårsperiodens slut kvarstående bidraget fortsättningsvis skall utgå får stå öppen. Den bör lämpligen upptagas till prövning i samband med den reform om en allmän kommunal skatteutjämning, varom utredning pågår.

Den justering av grunderna för skatteersättningsbidraget till kommunerna, som utskottet förordat, föranleder ändring i 1957 års lag med särskilda bestämmelser om kommuns, landstingskommuns och annan samfällighets utdebitering av skatt för åren 1958—1965. I denna del behandlas förevarande fråga av bevillningsutskottet. Vidare får ändring — av formell art — vidtagas i Kungl. Maj:ts kungörelse den 16 maj 1957 (nr 206) ang. beräkning av skatteunderlag vid bestämmande av statsbidrag i vissa fall m. m. Utskottet hänvisar härvidlag till de till bevillningsutskottet hänvisade motionerna I: 282 och II: 353, där denna fråga behandlats. Ifrågavarande föreskrifter kan utfärdas i administrativ ordning, vartill Kungl. Maj:t förutsettes skola bemyndigas.

Utskottet kan inte tillstyrka yrkandena i motionerna I: 80 och II: 96 samt I: 81 och II: 97.»

dels ock att utskottets hemställan bort i nedan angivna delar ha följande lydelse:

»2. att riksdagen må, med bifall till motionerna I: 53 och II: 69, såvitt nu är i fråga, besluta att skatteersättningen på grundval av det av staten tillskjutna skatteunderlaget skall beräknas med utgångspunkt från den för 1957 fastställda utdebiteringssatsen;

3. att riksdagen må, i anledning av Kungl. Maj:ts förslag ävensom motionerna I: 53 och II: 69 samt I: 232 och II: 293, förstnämnda båda motioner såvitt de avser medelsanvisningen, till *Skatteersättning till kommunerna* för budgetåret 1959/60 under sjunde huvudtiteln anvisa ett förslagsanslag av 570 000 000 kronor:»